

Arrest

nr. 211 881 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2018 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS *loco* advocaat S. BUYSSE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt de toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) teneinde haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij meent dat er geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad.

1.2. De Raad oordeelt evenwel, verwijzend naar het voormeld artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet, dat verzoekende partijen in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kunnen

vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen indien hij meent dat het belang van de zaak dit vereist. Bovendien wijst de Raad erop dat de opmerking van verzoekende partij dat “er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers” een blote bewering betreft daar deze op generlei wijze met concrete elementen wordt onderbouwd. Het desbetreffend voorgehouden gebrek aan eenheid van rechtsspraak wordt dan ook niet aangetoond.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Hoewel u in God gelooft, werd u in de loop der jaren areligieus. Bij het lezen van de koran stelde u immers verschillende incoherenties vast. U viel de islam definitief af in de nasleep van de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen van 1388 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2009 in de Gregoriaanse kalender) nadat u op een betoging, die op Ashuradag plaatsvond, gearresteerd werd. U zat toen een dertigtal dagen vast. Tijdens uw detentie werd u gemarteld. Toen u tijdens deze martelingen islamitische heiligen aanriep, lachten uw beulen u uit en zeiden ze dat noch deze heiligen, noch God u in uw situatie zouden kunnen helpen. Toen drong het tot u door dat alle religieuze heiligen dienden om mensen in onwetendheid te houden en om van hen te profiteren. Bij uw vrijlating werd u gezegd dat u per vergissing aangehouden werd. U had naar aanleiding van uw deelname aan een betoging geen verdere juridische problemen. Wel werd u door de militaire rechtbank tot een verlenging van uw legerdienst veroordeeld. U had tijdens uw legerdienst immers zonder toelating uw kazerne verlaten om aan de betoging te kunnen deelnemen. U ervaarde deze verlenging als onterecht, omdat u normaal gezien dagelijks de kazerne rond 14 uur kon verlaten. Deze onverkwikkelijke gebeurtenissen in 1388 (2009-2010) waren voor u echter geen reden om Iran te verlaten. Behalve één keer dat u zich op een politiekantoor moest melden waar u moest beloven niet aan het vuurfeest op de laatste woensdag van het jaar deel te nemen, kon u uw leven immers normaal voortzetten. U was actief in de immobiliënsector en bouwde en verkocht vastgoed. In de lente van 1394 (2015) leerde u een zekere M. M. (...), een bekeerde christen, kennen. Jullie ontmoetten elkaar twintig à dertig keer in meerdere koffiebars en jullie spraken over het christendom. Bij die gesprekken was uw vriend S. Y. (...), die ook wel als S. S. (...), de familienaam van zijn invloedrijke oom, bekend stond, vaak aanwezig. Hij vond het christendom echter maar niets. Op een bepaald moment vernam u niets meer van M. (...). Intussen vroeg S. (...) u of hij één van uw appartementen die u bezat mocht gebruiken. Aangezien hij een vriend was, stemde u in en zette u niets op papier. Op 19/6/1394 (10 september 2015) kreeg u echter een onrustwekkend telefoontje van de buurman van het aan S. (...) uitgeleende appartement. Hij deelde u mee dat de autoriteiten in het appartement waren binnengevallen, dat ze er drugs hadden aangetroffen en dat ze vastgesteld hadden dat er drugs werden geproduceerd. U contacteerde ogenblikkelijk S. (...) die u laconiek zei dat het uw appartement was: dat de autoriteiten er binnengevallen waren, was zijn probleem niet. Na overleg met familie en kennissen werd besloten dat het beter was dat u zou onderduiken, hetgeen u ook deed. U vernam later dat de dag zelf van de inval of de dag erop S. (...) door de politie was aangehouden en dat hij na een drietal dagen terug vrijgelaten werd. Hij was er, met de hulp van zijn machtige oom L. S. (...), die op alle overheidsinstellingen invloed kan uitoefenen, immers in geslaagd om alles in uw schoenen te schuiven. Ze herinnerden de autoriteiten bovendien aan uw arrestatie in 1388 en brachten hen ook op de hoogte van uw contacten met een christen. Op 21/6/1394 (12 september 2015) werd er dan ook in aanwezigheid van uw moeder een huiszoeking in uw woning gehouden. Er werden vele documenten, een laptop en een bijbel in beslag genomen. Uw dossier werd aan justitie overgemaakt. Omdat u inzag dat u in Iran in groot gevaar was, besloot u na een tweetal maanden ondergedoken te hebben geleefd uw land te verlaten. U kwam op illegale wijze via Turkije naar België, waar u op 27 november 2015 om internationale bescherming verzocht. Op dat moment had u al via familie en vrienden vernomen dat u tot de dood was veroordeeld omdat u drugs had geproduceerd, omdat u met drugsgeld andere godsdiensten had gepromoot en omdat u actief was tegen het islamitisch regime. Bovendien hadden verschillende van uw ontevreden klanten, die van u vastgoed hadden gekocht, klacht tegen u ingediend, omdat u uw engagementen door uw vlucht niet langer kon nakomen. Tot slot kreeg u ook nog juridische problemen omdat u borg had gestaan voor iemand die zijn verplichtingen niet was nagekomen, waardoor de borg in beslag werd genomen. Naar aanleiding van deze juridische problemen ten gevolge van het niet nakomen van uw verplichtingen en uw borgstelling riskeerde u hoogstens een financiële boete. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er terechtgesteld te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste bladzijde van uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van uw mellikaart (nationale kaart); een kopie van uw legerdienstkaart (waaruit onder meer blijkt dat uw legerdienst werd verlengd); een stapel documenten ter staving van uw activiteiten in de immosector; een kopie van een bij u moeder afgeleverde oproepingsbrief van de Nirouye Entezami (reguliere ordediensten), d.d. 3/10/1394 (24 december 2015), waarvan u vermoedt dat hij met uw terdoodveroordeling in verband staat; en een document waaruit blijkt dat een pand, dat op uw naam stond en dat u als borg had neergelegd voor een persoon die uiteindelijk na uw vertrek uit Iran zijn verplichtingen niet was nagekomen, in beslag werd genomen. U stuurde na uw tweede onderhoud per mail ook nog twee internetlinks door om de rijkdom van L. S. (...) aan te tonen. In deze mail betreft u tevens dat tijdens uw tweede onderhoud vastgesteld werd dat de kopie van de achterkant van uw legerdienstkaart en de kopie van de eerste bladzijde van uw shenasnameh, die u nochtans bij uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal had neergelegd, in uw administratieve dossier ontbraken en voegde u beide documenten in bijlage toe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid op de helling te staan door een opvallende tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde protestant te zijn (verklaring DVZ, vraag 9), zei u op het Commissariaat-generaal dat u had overwogen om u te bekeren tot het christendom, maar dat u dit uiteindelijk niet had gedaan. U stipte aan dat u in God gelooft, maar dat u areligieus bent (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 2-3). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, ontkende u uw aldaar afgelegde verklaringen (CGVS I, p. 14). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan hiervoor echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd. Deze vaststelling ondermijnt dan ook danig uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk naar aanleiding van de ontdekking van een drugslab in uw appartement ter dood veroordeeld te zijn.

Zo legde u tegenstrijdige en incoherente verklaringen af betreffende het gemanipuleerde onderzoek inzake (de betrokkenheid van S. Y.(...) bij) de productie van drugs in uw appartement. Bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u immers dat S. (...) voor u belastende verklaringen aflegde bij de politie en dat hij daarna hetzelfde in de rechtszaal vertelde. U stipte bovendien aan dat S. (...) nooit ontkend heeft drugs geproduceerd te hebben, maar dat hij alle verantwoordelijkheid in uw schoenen schoof (CGVS I, p. 7; p. 10). Bij uw tweede onderhoud zei u evenwel dat S. (...) nooit voor de rechter is moeten verschijnen en dat hij altijd ontkend heeft drugs geproduceerd te hebben (CGVS II, p. 8; p. 11). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen en zei u dat het dossier met de verklaringen van S. (...) naar de rechter werd overgemaakt (CGVS II, p. 19). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd. Daar waar u bij uw eerste onderhoud enkel vermeldde dat S. (...) alles in uw schoenen had geschoven – u hoorde na een week dat hij was vrijgekomen en vermoedde dat hij ofwel gratie had gekregen, ofwel een fikse boete had betaald – (CGVS I, p. 10), beweerde u tijdens uw tweede onderhoud plots dat hij hierbij hulp had gekregen van zijn machtige oom die in alle overheidsdiensten veel connecties heeft (CGVS II, p. 15). Geconfronteerd met het feit dat u hierover bij uw eerste onderhoud niets vermeld had, beweerde u echter dat u tijdens het eerste onderhoud wel degelijk de naam van S.'s (...) oom had vermeld (CGVS II, p. 19), hetgeen, zoals aangehaald, niet het geval is. Een afdoende verklaring voor deze omissie bij uw eerste onderhoud gaf u bijgevolg niet. Verder is het merkwaardig dat u bij uw eerste onderhoud beweerde dat er twee dagen tussen de ontdekking van het drugslab in uw appartement en S.'s (...) arrestatie zaten en dat hij een week vastzat (CGVS I, p. 10; p. 13), terwijl u bij uw tweede onderhoud verklaarde te veronderstellen dat hij dezelfde dag of de dag na de ontdekking van het drugslab werd gearresteerd en dat hij na twee of drie dagen ongeveer vrijkwam (CGVS II, p. 7; p. 11). Tot slot kan er nog gewezen worden op uw gebrekkige informatie over het door de autoriteiten gevoerde onderzoek naar aanleiding van de ontdekking van het drugslab in uw appartement. Zo wist u zelfs niet eens of er behalve S. (...) nog andere personen werden gearresteerd. Ook wist u niet hoelang de huiszoeking, uitgevoerd in uw

woning twee dagen na de ontdekking van het drugslab, duurde, of uw moeder tijdens deze huiszoeking ondervraagd werd en welke vragen haar gesteld werden. Evenmin kende u enige connectie van S. (...) volgens u invloedrijke oom bij naam (CGVS II, p. 11; p. 15). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees. Gelet op deze vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er naar aanleiding van de ontdekking van het drugslab tegen u een gemanipuleerd onderzoek werd gevoerd, waardoor er eveneens ernstig getwijfeld kan worden aan de terdoodveroordeling zelf.

Dat hieraan ernstig getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit een fundamentele tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw veroordeling(en) in Iran. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u in Iran in 1388 werd aangehouden, dat u toen 34 dagen of één maand en vier dagen werd vastgehouden, dat u na deze periode door de Algemene Rechtbank van Teheran werd veroordeeld, maar dat u op borgtocht met een loonfiche kon vrijkomen. Over andere veroordelingen zweeg u en op de vraag naar uw vrees bij terugkeer in uw land van herkomst vermeldde u enkel een vrees om er gearresteerd te worden (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vragen 3.1 en 3.2). Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat u in 1388 30 of 31 dagen vastzat – u verklaarde zeker te zijn van het aantal dagen –, dat u, behalve de veroordeling door de militaire rechtbank tot een verlenging van uw militaire dienst omdat u zonder toestemming de kazerne waar u gelegerd was zou verlaten hebben, naar aanleiding van deze arrestatie niet werd veroordeeld en dat u reeds op het moment van uw aankomst in België wist dat u tot de dood was veroordeeld naar aanleiding van de ontdekking van een drugslab in één van uw appartementen (CGVS II, p. 3; p. 5; p. 9). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u het op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk had gehad over uw terdoodveroordeling. U verwees bovendien naar de tijdens uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal gemaakte vaststelling dat een aantal documenten die u tijdens uw eerste onderhoud had getoond niet in uw administratieve dossier waren opgenomen. U oordeelde dat die omissie in verband met uw terdoodveroordeling hieraan gelijkaardig was (CGVS II, p. 3-4; p. 19). Deze rechtvaardiging overtuigt echter niet. Uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werden immers, nadat ze u nogmaals werden voorgelezen, door u voor akkoord ondertekend. Toen er op het Commissariaat-generaal gepeild werd naar uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, had u, behalve dat het kort was en dat u er enkel een beknopte samenvatting van uw vluchtrelaas had gegeven, geen specifieke opmerkingen (CGVS I, p. 2-3). De loutere vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets over uw terdoodveroordeling vermeldde, hoewel u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd werd waarom u bij terugkeer problemen vreest of riskeert, of u door een rechtbank veroordeeld bent geweest en of er tegen u een proces werd gestart, en de vaststelling dat u er wél over een veroordeling door de Algemene Rechtbank van Teheran sprak, terwijl uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u niet door deze rechtbank werd veroordeeld, nopen ertoe te besluiten dat er aan uw terdoodveroordeling niet het minste geloof kan worden gehecht.

Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot uit het feit dat u uw contacten met de christen M. M. (...) niet aannemelijk heeft gemaakt. Ook in dit verband legde u immers incoherente verklaringen af. Bij uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u zeven à tien keer met M. (...) over het christendom sprak, dat dit altijd in dezelfde koffiebar was en dat hij het tijdens één van die gesprekken had gehad over de inbeslagname van zijn (huis)kerk door het Ettelaat (Ministerie van Informatie) (CGVS I, p. 8-9). Tijdens uw tweede onderhoud meende u echter twintig à dertig keer met hem afgesproken te hebben. Hoewel deze gesprekken meestal in dezelfde koffiebar plaatsvonden, had u ook in andere koffiebars gesprekken met hem over het christendom. U voegde hieraan toe dat M. (...) het soms had over sluitingen van kerken en huiskerken maar dat hij niet gezegd heeft of dat bij zijn (huis)kerk ook het geval was (CGVS II, p. 12-13). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat jullie serieuze gesprekken altijd in dezelfde koffiebar doorgingen en dat het aantal keren dat u M. (...) had ontmoet slechts een inschatting was (CGVS II, p. 20), hetgeen bezwaarlijk als een overtuigende uitleg voor deze incoherenties kan worden aanzien. Gelet hierop heeft u uw contacten met een bekeerde christen niet aannemelijk gemaakt. Nochtans zou u onder meer tot de doodstraf veroordeeld zijn omdat u met drugsgeld andere godsdiensten zou hebben gepromoot en zouden de belastende verklaringen die S. (...) had afgelegd over uw contacten met een christen volgens u het enige bewijs tegen u geweest zijn (CGVS II, p. 13). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u veroordeeld werd omdat S. (...) naar uw contacten met een christen verwezen zou hebben wederom op de helling te staan. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Betreffende uw arrestatie in 1388 (waardoor u geen job bij de overheid meer kon krijgen), voor zover hieraan nog enig geloof kan worden gehecht, zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze door u geschetste vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, gelet op de vaststelling dat dit

feit zich voordeed geruime tijd voor u Iran besloot te verlaten en de vaststelling dat deze arrestatie naar uw eigen zeggen geen aanleiding vormde voor u om Iran te verlaten. Integendeel, u zette uw leven gewoon voort en was actief in de immosector (CGVS II, p. 3-5).

Betreffende uw overige juridische problemen die ontstaan zijn doordat u noodgedwongen Iran diende te verlaten, waardoor u aan uw verplichtingen niet meer kon voldoen en waardoor de persoon, voor wie u borg stond, zich niet bij de gevangenis heeft gemeld – indien u in Iran was geweest, dan had u die persoon kunnen stimuleren om zich bij de gevangenis te melden –, dient vooreerst herhaald te worden dat er geen enkel geloof aan uw vluchtrelaas gehecht kan worden. Voorts blijkt uit uw verklaringen betreffende uw juridische perikelen dat u naar aanleiding hiervan enkel financiële verliezen of geldboetes riskeert en dat deze rechtszaken en dit geldverlies op zich voor u geen probleem vormen (CGVS II, p. 16-17). De door u vermelde juridische procedures naar aanleiding van het niet nakomen van uw verplichtingen in Iran kunnen dan ook niet gelijkgeschakeld worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten doen aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw legerdienst (en de verlenging ervan) en uw professionele activiteiten in de immosector staan hier immers niet ter discussie. Aan de kopie van de convocatie, die volgens u vermoedelijk in verband staat met uw terdoodveroordeling, kan geen objectieve bewijswaarde gehecht worden. Om bewijskrachtig te zijn, dient een document immers te kaderen in een geloofwaardig relaas wat hier, zoals hierboven is gebleken, niet het geval is. Dat L. S. (...) een rijk man is, zoals u met twee internetlinken trachtte aan te tonen, doet evenmin afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Betreffende de inbeslagname van een pand omdat een persoon voor wie u borg stond zich niet bij de Iraanse autoriteiten heeft gemeld, is hierboven reeds gebleken dat deze inbeslagname niet gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.2.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.3. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 84 en volgende). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen. Betreffende de door verzoekende partij ingeroepen interpretatie van deze artikelen, met name dat de asielzoeker niet dient aan te tonen dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, maar dat bij wijze van uitzondering een dergelijke bedreiging wordt geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op bedreiging zou lopen, verwijst de Raad naar wat verder wordt gesteld bij de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.6.1. Verzoekende partij stelt vooreerst dat zij geenszins tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar religieuze overtuiging, maar dat zij een bekering tot het protestantisme dan wel het christendom heeft overwogen. Zij meent verder dat haar verklaringen dienen gekaderd te worden in het feit dat zij areligieus is.

3.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaande uitleg op geen enkele wijze haar uitdrukkelijke verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij katholiek (protestant) is, verklaart. Immers, het loutere feit dat zij een bekering zou hebben overwogen, zonder dat zij dit effectief heeft gedaan, kan niet verklaren waarom zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk stelde dat zij katholiek (protestant) is.

3.2.7. Daar waar verzoekende partij de tegenstrijdigheden wat betreft het drugslaboratorium in haar appartement ontkent en volhardt in haar uitleg over het gemanipuleerde onderzoek, stelt de Raad vast dat verzoekende partij er niet in slaagt enige dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare elementen aan te brengen die een ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich tot het aanhouden van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van allesbehalve overtuigende vergoelijkingen en het uiten van *post-factum* beweringen zonder dat deze ondersteund worden door enig begin van bewijs. Dergelijk verweer kan geenszins volstaan teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

3.2.8.1. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets over haar terdoodveroordeling vermeldde, betwist verzoekende partij dat zij dit niet zou hebben vermeld. Verzoekende partij wijst erop dat zij haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekende nadat deze haar in het Farsi werden voorgelezen, waardoor zij niet wist hoe haar verklaringen in het Nederlands werden genoteerd. Zij kreeg evenmin een kopie van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.2.8.2. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij geen kopie kreeg van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bemerkt de Raad dat elke verzoeker om internationale bescherming die een afschrift van de ingevulde vragenlijst zou wensen te ontvangen overeenkomstig artikel 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur hiertoe een schriftelijke aanvraag kan richten aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Nergens blijkt evenwel uit dat dergelijke aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gericht. Dat zij de correctheid van het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon nagaan, is dan ook te wijten aan haar eigen nalaten desbetreffend. Hoe dan ook onderstreept de Raad dat haar verklaringen haar werden voorgelezen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat zij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de gelegenheid werd gesteld eventuele onjuistheden in haar verklaringen te corrigeren. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat haar verklaringen haar in het Farsi werden voorgelezen, waardoor zij niet wist hoe haar verklaringen in het Nederlands werden genoteerd, acht de Raad het niet aannemelijk dat de vertaling naar het Farsi van het verslag wel een verwijzing zou bevatten naar de terdoodveroordeling, terwijl hiervan nergens gewag wordt gemaakt in het desbetreffend verslag. De vastgestelde omissie blijft dan ook onverminderd overeind.

3.2.9. Daar waar verzoekende partij inzake de motivering in de bestreden beslissing dat zij haar contacten met de christen M. M. niet aannemelijk heeft gemaakt, stelt dat zij "*de ontmoetingen in de koffiebar (schatte) dus hij bedoelde het niet slecht als er een verschil is tussen 7 à 10 maal en 20 à 30 maal*", is de Raad evenwel van oordeel dat er een danig verschil is tussen 7 à 10 ontmoetingen en 20 à 30 ontmoetingen. Van verzoekende partij mag verwacht worden dat zij eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen over het aantal ontmoetingen dat zij had met M. M. De vaststelling dat zij hierin niet slaagt, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op ernstige wijze.

3.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar enkele Iraanse sites ter ondersteuning van haar verklaringen over M. M., bemerkt de Raad dat deze informatie geen persoonlijke band tussen verzoekende partij en M. M. aantoonde en bijgevolg geen ander licht op de bestreden beslissing werpt.

3.2.11. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij geen kopie heeft verkregen van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, waardoor enige omissie of tegenstrijdigheid in haar verklaringen haar niet kan verweten worden daar zij niet de kans heeft gekregen opmerkingen te formuleren, stelt de Raad evenwel vast dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij of haar raadsman bij het Commissariaat-generaal verzocht heeft om een kopie van het gehoorverslag van 7 augustus 2017. Dat zij de correctheid van dit verslag niet kon nagaan, is dan ook te wijten aan haar eigen nalaten desbetreffend.

3.2.12. Daar waar verzoekende partij omtrent haar arrestatie in 1388 stelt dat deze haar bij terugkeer zal aangerekend worden, meent de Raad dat verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende motiveert: *“Betreffende uw arrestatie in 1388 (waardoor u geen job bij de overheid meer kon krijgen), voor zover hieraan nog enig geloof kan worden gehecht, zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze door u geschetste vervolging/ ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, gelet op de vaststelling dat dit feit zich voordeed geruime tijd voor u Iran besloot te verlaten en de vaststelling dat deze arrestatie naar uw eigen zeggen geen aanleiding vormde voor u om Iran te verlaten. Integendeel, u zette uw leven gewoon voort en was actief in de immosector (CGVS II, p. 3-5).”*. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die voormelde motivering in een ander daglicht stellen.

3.2.13. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partij dat haar juridische problemen in Iran het risico op een vernederende behandeling te ondergaan duidelijk verhogen, onderstreept de Raad vooreerst dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij laat na concrete elementen bij te brengen waaruit blijkt dat zij omwille van deze juridische problemen een vernederende behandeling riskeert. Uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij naar aanleiding van deze juridische problemen enkel financiële verliezen of geldboetes riskeert en dat deze rechtszaken en dit geldverlies op zich voor haar geen probleem vormen (administratief dossier, stuk 7, notities CGVS d.d. 18/04/2018, p. 16-17). De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat de door verzoekende partij vermelde juridische procedures naar aanleiding van het niet nakomen van haar verplichtingen in Iran niet gelijkgeschakeld kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.15. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 23), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 augustus 2017 en 18 april 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en, wat betreft het persoonlijk onderhoud van 7 augustus 2017, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT